

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 390 / 21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. z dnia 29 marca 2021 r. w sprawie II K 939 / 19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	<p>1. zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego, mogącej mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku – art. 7 kpk oraz art. 193 § 1 kpk;</p> <p>2. zarzuty błędnych ustaleń faktycznych mogących mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku;</p> <p>3. zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art. 190a § 1 kk poprzez bezzasadne uznanie, iż zachowanie oskarżonej wyczerpało dyspozycję tego przepisu</p>	<p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p> <p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p> <p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo			

zasadny albo niezasadny	
<p>Ad. zarzutów z punktu 1, 3 i 2 (z wyłączeniem zarzutu obrazy art. 193 § 1 kpk, odniesienie się do którego sąd odwoławczy uznał za bezprzedmiotowe w rozumieniu art. 436 kpk, wobec uwzględnienia zarzutów pozostałych, wystarczających do zaakceptowania wniosku o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzuczonego jej czynu).</p> <p>Sąd odwoławczy podzielił wybrzmiewający z apelacji pogląd, iż należyta ocena zasadności ujętego w akcie oskarżenia zarzutu – który sąd I instancji przypisał oskarżonej w sposób bezkrytyczny w całości – wymagała bardziej wyważonego i</p>	

szerszego
spojrzenia na
okoliczności, w
jakich U. P.
dopuszczała się
zachowań,
zakwalifikowanych
ostatecznie (tak
przez
oskarżyciela
publicznego, jak
i potem przez
sąd I instancji)
w kategoriach
przestępczego
nękania B. S..
Przypomnieć
zatem należy,
iż jedynym i
wyłącznym
źródłem tych
zachowań, był
narastający
pomiędzy
stronami
konflikt
sąsiedzki,
będący
pochodną
prowadzonej
przez
pokrzywdzoną
działalności w
postaci tzw.
hotelu dla
zwierząt. Hotel
ów został
wprawdzie
ulożony na
posesji
pokrzywdzonej,
tyle tylko, że w
bardzo bliskim
sąsiedztwie
nieruchomości
zamieszkałej
przez oskarżoną
(odległość
między nimi
wynosi ok. 70

metrów), a
w nieco dalszym
wobec posesji
innych
mieszkańców
W.. Zarzewiem
konfliktu był
hałas
wywoływany
szczekaniem
psów
przechowywanych
na terenie
hotelu.
Oczywiście sąd
odwoławczy ma
świadomość, iż
prowadzenie
tego rodzaju
placówki przez
B. S. odbywało
się (i odbywa)
na podstawie
i w ramach
zezwolenia na
prowadzenie
tego rodzaju
działalności
gospodarczej.
Jak też wynika
z dokumentów
zgromadzonych
w tej i w innych
sprawach,
działalność
pokrzywdzonej
na przestrzeni
ostatnich lat była
– głównie z
inicjatywy U. P.
– wielokrotnie
poddawana
kontrolom
przeprowadzanym
przez rozmaite
urzędy
państwowe
(Sanepid, (...),
Powiatowego
Inspektora

Nadzoru
Budowlanego,
Powiatowego
Inspektora
Weterynarii,
Wojewódzkiego
Inspektora
Ochrony
Środowiska),
które
istotniejszych
nieprawidłowości
w
funkcjonowaniu
hotelu nie
ujawniły. Min.
z tego też
powodu część
inicjowanych
przez oskarżoną
postępowań w
sprawach o
wykroczenia z
art. 51 §
1 kw kończyła
się wydaniem
wyroków
uniewinniających,
przy
uwzględnieniu,
iż wykonywanie
legalnej
działalności
gospodarczej,
prowadzonej we
właściwej
formie, wobec
której nie
stwierdzono
naruszenia
obowiązujących
w tej materii
przepisów, nie
powinno być
jednocześnie
traktowane w
kategoriach
niedozwolonego
czynu karalnego
jako

wykroczenie.
Podkreślić
jednak należy, iż
w
przeciwieństwie
do
organizowania i
funkcjonowania
schronisk dla
zwierząt (por.
zapisy
rozporządzenia
Ministra
Rolnictwa i
Rozwoju Wsi
z dnia 23
czerwca 2004
r. w sprawie
szczegółowych
wymagań
weterynaryjnych
dla prowadzenia
schronisk dla
zwierząt),
prowadzenie
bliźniaczej do
nich wręcz
działalności, jak
ta podjęta przez
B. S., tj. w
formie hotelu
dla zwierząt, nie
zostało przez
ustawodawcę w
żaden sposób
bliżej
unormowane. W
szczególności
brak jest
precyzyjnych
regulacji
prawnych
odnoszących się
do minimalnej
odległości od
nieruchomości,
na której
zwierzęta byłyby
przechowywane,
do najbliższych

siedzib ludzkich
(w przypadku
schronisk dla
zwierząt
przywołanym
wyżej
rozporządzeniem
odległość tą
określono na nie
mniejszą, niż
150 metrów).
Nawet zatem,
jeśli wskutek
swoistego
niedopatrzania
ustawodawcy i
wynikłej stąd
luki prawnej,
działalność
pokrzywdzonej
uznać należy
za mieszczącą
się w granicach
prawa, to jednak
podejmując się
prowadzenia
tego rodzaju
działalności w
takiej, a nie
innej lokalizacji
i odległości od
siedzib ludzkich
(np. odległość
dzieląca hotel od
nieruchomości
oskarżonej
wynosi zaledwie
ok. 70 m.),
B. S. powinna
się liczyć z
tym, że może
być ona źródłem
uciążliwości i
nieodgodności
dla
użytkowników
sąsiednich
posesji, w
szczególności
dla osób tam

stale
mieszkających i
prowadzić do
rozmaitych
sytuacji
konfliktowych.
Zasadnie
podnosił Sąd
Apelacyjny w
Warszawie w
uzasadnieniu
wyroku dnia 21
marca 2017 r.
w sprawie VI
ACa 1967 / 15
– wypowiadając
się także na
gruncie sporu
w związku z
urządzeniem
hotelu dla
zwierząt w
pobliżu
zabudowań
mieszkalnych –
że osoby
decydujące się
na prowadzenie
tego typu
działalności
winny
uwzględnić
perspektywę
wynikłych stąd
konfliktów
sąsiedzkich i
liczyć się z
negatywnymi
odczuciami
sąsiadów i
odczuwanymi
przez nich
niegodnościami
i
uciążliwościami.
Uznał też, że
osoby
prowadzące tego
rodzaju
placówkę winny

się liczyć z
możliwymi
ograniczeniami
ochrony prawnej
dóbr
naruszonych
przez sąsiadów
w wyniku kłótni
i nieporozumień
sąsiedzkich w
związku z treścią
art. 5 kc,
wedle którego
nie można czynić
ze swego prawa
użytku, który by
był sprzeczny
ze społeczno-
gospodarczym
przeznaczeniem
tego prawa lub z
zasadami
współzycia
społecznego,
albowiem takie
działanie lub
zaniechanie
uprawnionego
nie jest uważane
za wykonywanie
prawa i nie
korzysta z
ochrony.

Przenosząc to na
grunt niniejszej
sprawy –
zgromadzone w
niej dowody
wskazują, że
działalność
hotelu dla
zwierząt
położonego na
posesji
pokrzywdzonej
szybko wywołała
realną
uciążliwość nie
tylko dla
oskarżonej, ale

także dla innych osób zamieszkujących w pobliżu tego hotelu – przede wszystkim w związku z notorycznie się powtarzającym o różnych porach dnia i nocy, jednoczesnym lub naprzemiennym, ujadaniem kilkunastu i więcej psów. Wyjaśnienia oskarżonej o realnych i niebagatelnych uciążliwościach z tym związanych znajdują potwierdzenie w zeznaniach licznych świadków (k. 127 odwrót, 200 odwrót, 205 odwrót, 206 odwrót, 207 odwrót, 275 odwrót – 276 odwrót, 278 odwrót, 279, 281 odwrót, 338, 339 odwrót – 340). Także doświadczenie życiowe nakazuje przyjąć jako dość oczywistą tezę, że tego typu duże skupisko psów, zgromadzonych na stosunkowo małej

przestrzeni,
może stanowić
źródło
uciążliwości dla
mieszkańców
posesji
położonych w
bliskim
sąsiedztwie. W
świetle
przywoływanych
zeznań oraz tego
doświadczenia
można
racjonalnie
zakładać, iż
problem
związany z
hałasem
dobiegającym z
posesji, gdzie
ulokowany
został ów hotel,
dla
mieszkających w
jego pobliżu jest
problemem nie
wydumanym,
lecz realnym.
Reagowanie na
wciąż
powtarzające się
nasilenia źródła
hałasu
wysyłaniem
wiadomości
tekstowych,
które
ograniczają się
do zwrócenia
uwagi osobie
prowadzącej
hotel na ten
realny problem i
realną
dolegliwość, nie
jest reakcją ani
przesadną, ani
nieadekwatną
do stopnia

uciążliwości,
jaką oskarżona
w danej chwili
sama doznawała
od drugiej strony
konfliktu.
Zachowanie
takie – nawet,
jeśli w
niektórych
przypadkach
wyrażane było w
formie
emocjonalnej i
nie zawsze przy
użyciu
parlamentarnego
” słownictwa
– jawi się
jako realizacja
niesprzecznego z
zasadami
współzycia
społecznego
prawa zwrócenia
innej osobie
uwagi na nie
mniejszą
uciążliwość,
jakiej sama z jej
strony w danym
momencie
realnie doznaje.
Tego typu
zachowania nie
mogą być
traktowane w
kategoriach
„ nękania innej
osoby ” w
rozumieniu, o
jakim mowa w
art. 190a §
1 kk, skoro
nie były one
ukierunkowane
na udržczenie,
utrapienie,
dokuczenie lub
niepokojenie

innej osoby,
lecz stanowiły
realizację
jedynego
pozostającego w
danym
momencie
sposobu
zwrócenia uwagi
innej osobie,
że w związku
z prowadzoną
przez nią
działalnością
właśnie
dochodzi do
sytuacji
godzących w
prawo do
niezakłóconego
działaniem
innych
odpoczynku
(dziennego
bądź nocnego,
w zależności
od momentu
zwiększonego
ujadania psów)
na terenie
własnej posesji.
Zachowania
oskarżonej nie
można oceniać
wyłącznie przez
pryzmat ilości
wysłanych przez
nią wiadomości
tekstowych i
rozpiętości
czasowej, na
przestrzeni
której były one
wysyłane, a
z pominięciem
kontekstu i
powodów, jakie
temu
towarzyszyły.
Były one

wyłącznie reakcją na działania, które w ocenie oskarżonej godziły w jej dobra – prawo do swobodnego, nie zakłóconego także przez hałas, korzystania z zamieszkałej przez siebie nieruchomości. Ilość tych wiadomości oraz rozpiętość czasowa ich wysyłania była wyłącznie pochodną ilości, nasilenia i czasokresu trudnego dla niej do zniesienia hałasu. Stanowiły adekwatną i proporcjonalną do przyczyny reakcję zwrotną na nadmiar hałasu, zawierającą jedynie żądanie obniżenia jego poziomu.

W kategoriach występku z art. 190a § 1 kk nie można także ujmować tych działań U. P., które polegały na kierowaniu do rozmaitych organów władzy publicznej

zawiadomień,
skarg, wniosków
i tym podobnych
pism. Prawo do
ich składania
stanowi jedno z
praw
obywatelskich,
również w tych
przypadkach,
gdy są
podejmowane w
interesie
własnym.

Korzystanie z
przysługujących
praw, o ile
nie prowadzi do
ich ewidentnego
nadużywania,
nie jest
zachowaniem
bezprawnym, w
szczególności,
gdy ogranicza
się jedynie do
żądania oceny
zgodności z
prawem działań
innej osoby, nie
bez podstaw
uważając, iż
godzi ona w
dobra własne, o
ile w skardze
(zawiadomieniu,
wniosku itd.) nie
zostały zawarte
informacje
świadomie
nieprawdziwie,
pozbawione
podstaw
faktycznych,
oderwane od
realiów,
składane po to
tylko, by komuś
dokuczyć (por.
uzasadnienie

przywoływanego
wyżej wyroku SA
w Warszawie).
Jeśli więc
oskarżona z
powodów, o
jakich mowa
powyżej,
rzeczywiście
posiadała
uzasadnione
podstawy do
żądania
zbadania, czy
działalność
pokrzywdzonej
spełnia wszelkie
niezbędne
wymogi, to
skorzystanie z
prawa, by jej
zastrzeżenia
zostały
zweryfikowane
przez
kompetentne
organy
państwowe, nie
może być
traktowane jako
czyn zabroniony
przez prawo
karne.

Wbrew także
temu, co wynika
z treści
zaskarżonego
wyroku, nie
zaistniał również
wymagany dla
realizacji
znamion z art.
190a § 1 kk
skutek
przypisany
zachowaniom
oskarżonej w
postaci
wzbudzenia u

<p> pokrzywdzonej uzasadnionego okolicznościami poczucia zagrożenia. Pokrzywdzona nie miała żadnych podstaw do przypuszczenia, że może nastąpić eskalacja działań oskarżonej, prowadząca do innych, dalej idących, bezprawnych zachowań z jej strony, w szczególności w postaci zamachu na jakiegokolwiek inne jej dobra, skoro dotychczasowe działania zmierzały wyłącznie do ochrony dóbr własnych, ze szczególnym uwzględnieniem prawa do niezakłóconego odpoczynku na terenie własnej posesji. </p>		
<p>Wniosek</p>		
<p> Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu </p>	<p> # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny </p>	

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
wyjaśniono powyżej		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
-		

Zwiąże powodach utrzymania mocy	o w		
-			
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.11.	Przedmiot zakres zmiany	i	
-			
Zwiąże powodach zmiany	o		
-			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres podstawa prawna uchylenia		i	
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		

2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt 2	<p>Wobec uniewinnienia oskarżonego, koszty procesu w sprawie obciążają Skarb Państwa (art. 632 pkt 2 kpk). W tych ramach nastąpił zwrot wydatków poniesionych przez oskarżoną w związku z ustanowieniem obrońcy z wyboru przy uwzględnieniu stawek minimalnych, wynikających z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.</p>	
7. PODPIS		